

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Scholastico. 57.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

παλινοδίακ' εἶδεις, πότε μετ' ανησεις; ἀδελφ' ἡπ' κ' αὖ τ' ἐνομα τ' ἔχ' ἡρώς, ὅσ' εἰρήνην ὄρεται τὸ γῆς ἔσθ' ὡς τοίνυν τ' ἑσώματος μὲν εἰς γῆν λοιπὸν ἀναλυθῆσιν, τῆς δὲ ψυχῆς ἐν τῇ ἀναστάσει μετὰ αὐτῆς πικρῶτατας ὑποσησομένης πτωχίας διψᾷ γὰρ ἡ δίκη τοῖς κατὰ τῆς κ' ἀφρονησάντων αὐτῆς κολάσεως. γ' αὖσιμάχσον. εἰ γὰρ καὶ κ' ἀφρονὸν ὄρεται ἔχεις αὐτῶν κ' τὰ παύσασθαι ἐπεῖσαι πρᾶμα ἔχεις, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμὴ κ' ἀφρονὸν τῆς τοῦ ὄρεται ἐν τοῖς δεινοῖς ἐκείνοις ὄρεται.

Παύλῳ. 15.

Ὅμοι' ἔστιν ἡ πατῆρα, ἀλλ' οὐκ ἔστι σοφ' ἴσασθαι τὴν ἀληθειαν β' ἔστιν ἴσασθαι εἰ δ' ὅπως ἀπατηθεὶς δὴμαρτες τῆς ἀληθείας, ματῶν παλινοδίακ' εἶδον. ὅ γὰρ ἀδελφός ὁ σὸς αἴτιον εὐλογεῖ, εἰπὼν, ἀλλ' ἔπειρα σὺν σκητῆματός ἐγὼ σιμάχσον.

Τοῦ Δαροθέου πατρὸς. 15.

Εἰ καὶ ὄρεται ἐφ' ὑμᾶς ὁ Δαροθέου, ὡς αἰρήσων ἐξ ἑπιδρομῆς καὶ ὄρεται ἑπιδρομῆς, ἀλοῖς δὲ, τῆς ἡνὶκίης δὴμαρτες, ἰκέτω δὲ χῆμα ἀνείληφεν, ἀλλ' ὑμεῖς ἀδελφῶν τὸν ὄρεται ἰκέτω τῆς νόμον ἵνα καὶ βεβαιωτέρω ὑμῶν ἡνίκα, καὶ τὸ κλέος αἰοῖδ' ἴσασθαι.

Ἰσιδώρω σχολαστικῷ. 15.

Σιωπῆς ἀληθῆς μετὰ σαφηνείας, ἔχει ἡ τῆς ἀποδείξεων παράληψις, ἀλλ' ἡ τῆς μηδὲ τῶ ἀποδεικτικῶν συμβαλλομένων παρ' αἰτίας, ὡς ὄρεται γὰρ τὰ ἔσθ' ὄρεται ὑποδείξεως παρ' ἄλλοις πθέσασθαι ἔπειρα ἀναγινῶν, μηδὲν τ' ὄρεται σίτησιν ὄρεται λιμπάνειν, μὴ τοίνυν μηδ' αὐτὸς, εἰ ἀγωνιστὴς καὶ ἀποδεικτικὸς ἐμπετοῖ λογος, αὐτῶν τὸ μήκος ἀλλ' ἔχει κ' ἀνοσιόπει, ὅτι σαφηνίσασθαι ἄλλως ἔχει

palinodiam canis, quādo tandem ad meliorem mentem redibis: Moneat te saltem senectutis vocabulū, quod ὄρεται τὸ γῆς ἔσθ', hoc est à terrā amore ductum est. Quamobrem ut corpore iam iamque in terram delapsuro, atque anima in resurrectione acerbissimas cum eo pœnas subitura (vis enim illa vltrix eorum, à quibus contempta est, cruciatus γ' αὖσιμάχσον, respisce. Quāuis enim ad curanda tot vulnera haud satis temporis habeas, at hoc tamen non exiguam malis illis consolationem tibi afferre queat.

Paulo. 55.

Minimè quidem puto te deceptum fuisse, verūm de industria facum veritati facere voluiste. Quòd si verè deceptus à veritate aberrasti, re cognita palinodiam canis. Tuus enim frater, honesta & rationi consentanea causa commemorata, ac non simulato prættextu, meliorem mentem induit.

Dorothei filiis. 56.

Et si aduersarius vester impetum in vos fecit, tanquam per incursionem vos superaturus atque in potestatem redacturus esset, ipse autem captus ac profligatus, à victoria quidem excidit, supplicis autē spectiem atque habitum suscepit: at vos tamen lex de supplicibus lata commoueat. Sic enim & firmitior vobis victoria, & luculentior gloria futura est.

Isidoro Scholastico. 57.

Vera breuitas cum perspicuitate coniuncta, non in argumentorum prætermissione, sed in earum rerum, quæ ad institutam materiam nihil opis conferunt, reiectione sita est. Ut enim ea, quæ ab orationis argumento aliena sunt, ponere superuacaneum est: ita etiam eorum, quæ ad ipsius confirmationem aliquid momenti afferunt, nihil omittere necesse est. Quocirca ne tu quoque, si in pugnacem, atque

in arguttricem orationē incidas prolixitatem accuses: verū illud cogita non aliter eam, id quod quærebatur, perspicuè declarare potuisse, nisi longo verborum ambitu vteretur. Nam si affirmandū duntaxat & pronunciandum sit, brevis sanè atque compendiosa sit oratio. Si autem probandum & demonstrandū, tum verò, vt in longum quidem extendatur, omnem autem redundantiam, atque earundem rerum repetitionem fugiat, necesse est.

Apollonio Episcopo. 58.

Si humanas affectiones (quod quidem dictu quoque nefas est) per omnia sequatur is, qui diuinam generationem describit, hæc ad eum verba habere æquum fuerit. Si circa partum affectionem fingis: & ego item circa creationem. Neque enim id quod creatur (si hominum imbecillitatem sequar) sine affectione creatur. Sin autem, vt diuinitati magis consentaneum est, ea, quæ ipsius nature congruunt, accipiat, quæ autem absurda & inconcinna sunt, transiliat, illud cogitare debet, quod vt mortalis cum affectione signit, ita cōtrā immortalis sine affectione ac libidinum sensu, nō secus videlicet atque ille cum labore aliquid creat, hic autem citra laborem. Hæc enim diuinus quoque Paulus animo complectens, ac, velut diuino numine instinctus, terrena omnia exempla superans, splendorem gloriæ, ac figuram paternæ substantiæ Filium esse statuit, per prius nimirum coæternitatem, per posterius autē exemplum ipsius substantiam significans.

Zofimo Presbytero. 59.

Quibus iam oculis ^{amicos} animos tuos (si tamen amicos ullos habes) aspicias, qui homini de te bene merito atque amico insidias comparasti? Nam ille, vt audiui, securiori animo tecum versabatur: quod nihil se ab te ex insidiis perpeffurum existimaret, vt qui huius rei certissimum pignus sibi habere videretur, beneuolentiam ac

οὐδὲν τε ἢν τὸ ζητέμενον, εἰ μὴ πολλὴν ἀειδρομίαν ἔχῃ. εἰ μὲν γὰρ ἀποφύνασθαι ἀποκεῖται, οὐδὲν ἴστω ὁ λόγος. εἰ δὲ ἀποδῆξαι, ἀνάγκη καὶ εἰς μικροῦς μὲν ἐκταθῆναι. πᾶσαν δὲ ἀειρήνητα, καὶ ταυτολογίαν ἀφευγῆν.

Ἀπολλωνίῳ ἑπισκόπῳ. 17.

Εἰ μὲν τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσιν, ὅπερ ἔδ' εἰπῆν ἡμεῖς κατὰ πάντα ἔφοιτο. ὁ τὴν θείαν γένησιν ὑπογράφων, ἀκούσας ἂν εἴη δίχως, ὅτι εἰ σοὶ πάθος πλάττεται ἐπὶ τὸν τόκον, καὶ μὴ ἐπὶ τὴν κλίσην. ἔ γὰρ τὸ κτερόμενον, εἰ τῇ τῆς ἀνθρώπων ἀκολουθίᾳ μετέθετα, ἀπάθως οἶδα κλιζῆσθαι. εἰ δὲ θεοειδέσθαι τὰ μὲν ἀρεποία κατὰ δέξοιτο. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς περιπέυσειεν ἐννοῦσαι οφείλει, ὅτι ἐπειδὴ ὁ θνήσκων ἐμπάθως γενεῖται, ὁ ἀθάνατος ἀπάθως. ὡς περ οὐ καὶ κλιζῶν ὁ μὲν μετὰ πόθου, ὁ δὲ ἀμογητικῶς ταύτα γὰρ ἐννοῦσας, καὶ ὁ θεοειδὸς Πάυλος, καὶ ὡς περ ἐν τοῖς γεόμενοις πάντα τὰ θνητὰ ὡς δὲ εἴγματα ὑποβίβασμενος ἀπαίγασμα τῆς δόξης, καὶ χρεωκτῆρα τῆς ἀρεποίας τῆς πατρικῆς, τὸν ἢ εἶναι ὡς εἶπεν ἡμεῖς, τὸ πρῶτον τὸ σωματικόν. ἀφ' οὗ δὲ τὸ δευτέρου ὡς εἴματα, τὸ ἐννοῦσαι τοῖς μὴ οὖν.

Ζωσίμῳ ἀρεσβυτέρῳ. 17.

Ποῖοις ὀφθαλμοῖς εἰς τὰς φίλους ἐπιτὸς σαυτῶν εἶναι ἔχεις βλεψίας, ἀνθρώπων εὐεργέτη καὶ φίλῳ ὅτι βεβλήσας, ὁ μὲν γὰρ ἀδελφικὸν ὡς ἐπιγόμενον, συνηῶς ἀναμφισβήτητον εἶχον οἰόμενος ἔχειν, τὸ μὴ δὲ ἂν ἐπιβελῆς πάθει τὸ τῆς εὐνοίας, καὶ τὸ τῆς εὐεργεσίας μέγεθος. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς τῶν